

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY

IDŐSZAKI KIADVÁNYA

14. SZÁM

2015 ÁPRILIS-JÚNIUS

IMPRESSZUM

SIROKI ZOLTÁN ALAPÍTVÁNY IDŐSZAKI KIADVÁNYA

MEGJELENIK : negyedévente

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG: az alapítvány elnöke és kuratóriumi tagjai

A kuratórium elnöke: Varga Sándor

A kuratórium tagjai: Küzmös Csaba

Lakó Antal

Tóth Sándor

Vajó Sándor

Virágh Dezső

LEVELEZÉSI CÍM: Varga Sándor Nyírtura, Rózsa u. 10. 4532

EMAIL CÍM: vargasa@freemail.hu

HONLAP: www.sirokialapitvany.hu

Tisztelt Madárbarát

A Siroki Zoltán Alapítvány létrehozása óta eltelt több mint 20 év alatt - Siroki Zoltán emlékének ápolása mellett - az 1990-ben megfogalmazott célok érdekében végezte és végzi tevékenységét:

- a magyar díszmadártenyésztés fejlesztése
- a madártartás, -tenyésztés hazai népszerűsítése
- a kiállítások színvonalának növelése
- új fajok magyarországi elterjesztése
- a szervezeti élet vonzóbbá tétele
- az Alapítvány által készített vándorserleg évenkénti odaítélése azon személynek vagy szervezetnek, aki vagy amely a hazai madarásztársadalom véleménye alapján a legtöbbet tette a fenti célok megvalósítása érdekében

E célkitűzések többségét természetesen a hazai díszmadártenyésztő egyesületek és szövetségek is magukénak vallják, és mint olyanok, a maguk lehetőségeihez mérten igyekeznek megvalósítani azokat. Alapítványunk a rendelkezésére álló minimális lehetőségeivel maximálisan igyekszik e munkában részt venni. Ehhez a munkához segítő felajánlásokat bárkitől szívesen fogadunk.

A hazai szervezeti életet figyelemmel kísérő madarász szomorúan tapasztalhatja, hogy minden tekintetben nehéz éveket él át minden szerveződés hazánkban. Ennek bizonyosan anyagi, egzisztenciális és személyi okai is vannak. A jövő szintén nem kecsegtet sok jóval, jelen pillanatban legalábbis olybá tűnik. A Magyar Díszmadártenyésztők Országos Szövetségének jövője bizonytalanná vált, ugyanakkor új Szövetség és csoportosulások létrejötteinek lehetünk tanúi. Az Alapítvány kuratóriuma igyekeznék fog jó kapcsolatokat kialakítani minden olyan szerveződéssel, melynek céljai hasonlóak azéhoz.

Kérünk minden egyesületet és szövetséget, segítsék munkánkat azzal, hogy megteszik ez évi jelöléseiket az idei év Siroki-díjasára. Minél nagyobb számú jelöltre sikerül kiválasztani a díjazottat, annál inkább sikerülhet megtalálni az arra legalkalmasabbat.

Ismételten kérjük a hazai tenyésztőket, akik ritkább fajok tenyésztésével foglalkoznak, juttassák el hozzánk beszámolóikat, hogy azokat mindannyiunk örömére és szakmai ismereteink bővítésére közkinccsé tehessek.

VÁLOGATÁS SIROKI ZOLTÁN ISMERETTERJESZTŐ ÍRÁSAIBÓL 14. RÉSZ

A malabári pinty fogságban

A bűvár VII. évfolyamának 2. számában Kovács Antal az Afrikában honos ezüstcsőrű pinty (*Euodice canstans*) tenyésztéséről számolt be. Van ennek a madárnak egy ázsiai rokona, a malabári pinty (*Euodice malabarica*), amely nagyságban, színben és viselkedésben is nagyon hasonló hozzá. Ez alkalommal erről a rokonról szeretnék egymást elmondani. A malabári pinty felül világosbarna, a fejtetőn a tollak közepe világosabb, a deréktáj és a felső farkfedő tollak fehérek, a külsők feketén szegélyezettek, a szárny és a farok fekete, a meghosszabbodott középső faroktollak lándzsaszerűen kihegyezettek, a test többi része izabellafehér, a csőr ólomszürke, az alsó káva világosabb. Hossza 11-12 cm. A hím és a nőstény egyforma. A nemeket egymástól biztosan csak az ének alapján lehet megkülönböztetni. Elterjedése Ceylon és Élő-India száraz vidékei, észak felé a Himalájában 1500 m-ig felhatol, északnyugatra megtalálható Pakisztánban, Afganisztánban és Arábiában is. Hazájában a nyílt, száraz, vidékeket szereti. Egyaránt otthonos a réteken, tüskés cserjésekben, valamint mezőgazdaságilag művelt területeken is.

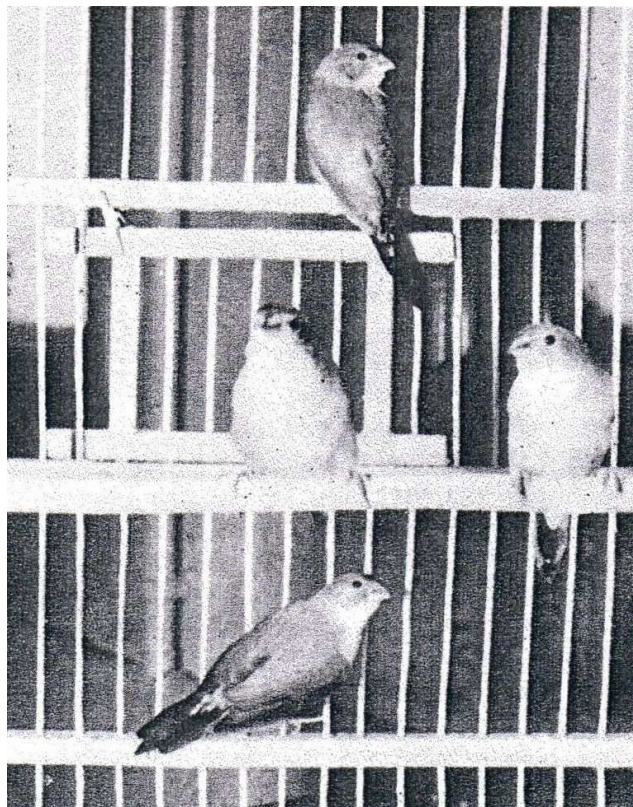
Fészket alacsonyan, 1,5-3 m magasságban, rendszeren bokorba építi. A fészek gömb alakú és mindenféle fűből rendetlenül összetákolt építmény, oldalt kerek bebújónyílással. Előszeretettel veszi igénybe fészeképítéséhez a gyapotot. Gyakran felhasználja az elhagyott szövőmadár fészkeket is.

Az ezüstcsőrű pinty, amint már említettem, nagyon hasonlít hozzá, de az általában világosabb, a deréktáj és a felső farkfedők mindig feketék, a malabári pintynél azonban mindig fehérek. Ezen az alapon a 2 fajt mindig könnyen meg lehet egymástól különböztetni. Sternbacher „Vögel in Kafig and Voliere” című munkájában azt írja, hogy nemcsak a kereskedők, de a madárkedvelők is gyakran összekeverik a malabári pintyet afrikai rokonával és ez is egyik magyarázata annak, hogy a malabári pintyről olyan kevés megbízható adatot találunk az irodalomban, pedig az utóbbi években a külföldi madárpiacokon gyakran kínálják olcsó pénzért. 1962 tavaszán sikerült Bécsből 2 hímét és egy nőstényt beszerezni. Ugyanez év folyamán más is importált belőlük néhány párt, így alkalmam volt az állományt 2 párra kiegészíteni. Az egyik pár hamarosan költeni kezdett. Egy 100 x 55 x 65 cm nagyságú kalitkába helyeztem el őket egy pár tigrispinty és egy pár korallcsőrű pinty társaságában. A tigris hímét kissé üldözte a malabári hím, de a korallcsőrűekkel nem törődött. Fészkelésre egy elől nyitott odút választottak, ahová a hím mindenféle fűvet hordott be nagy buzgalommal. Nem volt válogatós, minden finomszálú fű megfelelt. Mire a fészek elkészült, július 18-án az 5 tojásból álló fészekalj is teljes volt. Figyelemre méltó, hogy a fészek viszonylag mély. Ezt azért említem, mert vannak díszpintyek, pl. kis szarkapinty, bronzpinty fajok, melyeknél a fészek mélyedése úgyszólván hiányzik.

A fészek alja majdnem egy vonalban van a röpnylással. Ennek az a hátránya, hogy a tojások és az apró fiókák könnyen kieshetnek a fészekből. A hím és a nőstény felváltva ültek, éjjel mindketten. A fiókák 11 napi kotlási idő után keltek ki. A kikelt fiókák majdnem csupaszok, szürkés-hússzínűek. Szájnyílásuk igen nagy, torkukban félkör alakú fekete rajzolattal. A csőr tövén feltűnő fehér duzzanat van. A kikelés után néhány nappal már jól hallani csipogásukat, amely növekedésükkel egyre erősebb lesz. Felnevelésükhöz csíráztatott fehérkölesen, muhar- és fénymagon kívül bőven fogyasztottak keményre főtt tojást és salátát is. Az öregek szorgalmasan etettek és 20 napos korukban kirepültek a fiókák, szám szerint négyen. Legnagyobb megrökönyödésemre azonban csupa nyomorék, elgörbült lábú, repülni nem tudó fióka jelent meg, melyek közül kettő rövidesen elpusztult, a megmaradt kettőt ki kellett irtani. Angolkórral hullámos papagájoknál már találkoztam, de díszpintyeknél még nem. Vannak madárfajok, melyeknél fokozott mészigény jelentkezik. Az általam eddig tenyésztett díszpintyeknél a porrá tört tojás héj mindig megfelelt, a malabári pintynél ez kevésnek bizonyult. Sürgősen vettem szépiát, és amikor a második költés fiókái kikeltek, a szépia porából naponta hozzákevertem a tojásadagjukhoz egy jó porciót, sőt a csíráztatott magvakhoz is kevertem szépiaport. Ez a kezelés használt, mert a második költés 5 fiókája egészségesen repült ki, angolkórnak nyoma sem volt. A harmadik költés alkalmával is 5 fióka nevelkedett, 4 egészséges volt, egy nyomorék. Az 1962. évben a másik malabári pár is költött egy alkalommal. A kikelt 4 fióka közül 2 még tokos korában elpusztult, 2 kirepült, de kezdetben a földön csúszkáltak és csak két hét eltelte után tudtak repülni. 1964-ben egy harmadik pár 2 költést nevelt fel 5 és 6 fiókával. Valamennyi ép és egészséges. Érdekes, hogy ez a fokozott mészigény a malabári legközelebbi rokonánál, az ezüstcsőrű pintynél nem jelentkezett. Sok évvel ezelőtt tenyésztettem ezüstcsőrűeket külön mészadagolás nélkül és úgy tudom, Kovács Antalnak sem volt erre szüksége. De ezen túlmenően a két faj hibridjeinél sem volt soha semmi baj. Úgy látszik, csak a tiszta malabári támaszt külön igényt a mésszel szemben. A kirepülés után az öregek még 8—10 napig buzgón etetik fiókáikat. Egy hónapos korukban már önállóak, s a szülőktől elválasztandók, mert azok újra költenek. A fiatalok színe az öregekéhez hasonló, csak valamivel fakóbb. 5 hetes korukban indul meg a színeződés, amely gyors iramban halad.

A malabári pinty könnyen kereszteződik elsősorban legközelebbi rokonával, az ezüstcsőrű pinttyel. Kér évvel ezelőtt egy hím ezüstcsőrű és egy nőstény malabári pár 5 fiókát nevelt fel. A basztardok színe általában inkább az ezüstcsőrűre emlékeztet, a deréktáj és felső farkvédő tollak azonban fehérek, sőt a tollak hegye rózsaszínű. Ezen az alapon a hibrideket is mindig biztosan meg lehet különböztetni a törzsfajuktól. A madárkedvelő irodalom szerint (Kuss: *Die fremdlandische Stubenvögel*, Neunzig: *Die fremdlandische Stubenvögel*, Steinbacher — Wolter: *Vögel in Kafig and Voliere, Die gefiederte Welt*) a hibridek termékenyek. Ha ez valóban így van, vagyis mindkét ivar mindig termékeny, akkor igazuk van azoknak az ornitológusoknak, akik azt állítják, hogy az ezüstcsőrű pinty és a malabári pinty olyan közeli rokonságban vannak, hogy tulajdonképpen egy faj két alfajával van dolgunk.

Tekintettel azonban arra, hogy a nagy hasonlóság ellenére is morfológiai bélyegek alapján jól megkülönböztethetők egymástól, ezenkívül területi izoláció is fennáll (az egyik afrikai, a másik ázsiai), gyakorlatilag megengedhető, hogy mint 2 külön fajt tartsuk nyilván. A zoológiai fajfogalomhoz hozzátartozik az a megállapítás is, hogy az egy fajba tartozó egyedek egymással párosodva termékeny utódokat hozzanak létre.

A különböző fajhoz tartozó egyedek egymással többnyire nem kereszteződnek, de ha mégis megtörténik, úgy utódaik nem termékenyek. E szabály alól azonban sok kivételt ismerünk. Pl. a narancsszínű kanárimadarat, úgy állították elő, hogy a kanári tojót keresztezték az amerikai tűzpinttyel. Az első nemzedékhez tartozó hím hibrid utódok egy része termékeny volt. E termékeny hibrideket visszakeresztették kanárral. Az F/2-ben a hímek már valamennyien termékenyek voltak és a tojók között is akadt termékeny. A vissza-keresztesést addig folytatták, faagy végezetül kanáriküllemű, de narancssárga, illetőleg pirosszínű utódokat kaptak. A japáni sirálykával közeli rokonságban levő apácamadár fajok mindegyike a sirálykával eredményesen hibridizálható és az F/1-ben a hím hibrid utódok az általam vizsgált esetekben és irodalmi adatok szerint is valamennyien termékenyeknek bizonyultak. Ezzel szemben a nőtények nemcsak az F/1-ben, hanem sirályka tojóval történt vissza-keresztezésekor még az F/2-ben is majdnem mindig meddők voltak, olyannyira, hogy még tojásokat sem raktak.

A bronzpinty fajok is könnyen kereszteződnek egymással és a basztardok állítólag mindig termékenyek.

A baj csak ott van, hogy a madárkedvelők által leírtak nem mindig megbízhatók, a közölt adatok gyakran pontatlan megfigyeléseken alapszanak. Leírják pl. hogy 2 rokon faj keresztezéséből származó utódok termékenyek, de nem mondják meg azt, hogy mindkét ivar termékeny volt-e, vagy csak a hímek. A basztard hímek termékenysége csak a közeli rokonságot igazolja. Hogy a vizsgáit egyedek egy fajhoz tartozzanak, ahhoz kell, hogy mindkét ivar továbbszaporodásra alkalmas legyen. Visszatérve a malabári és ezüstcsőrű pintyre, nekem az a meggyőződésem, hogy ebben az esetben 2 jó fajjal és nem alfajokkal van dolgunk. Igaz, hogy színben és viselkedésben is nagyon hasonlítanak egymáshoz, de a morfológiai különbségek szembetűnők és állandók. Ha vannak kereskedők és madárkedvelők, akik néznek, de nem látnak, az a tényeken mitsem változtat. Hogy állításomat bizonyítani is tudjam, madárkedvelő kollégáimmal egyetemben eddig 4 hibrid tojót állítottunk be tenyésztésre. A 4 közül három meddőnek bizonyult, raktak ugyan tojásokat, de azok következetesen terméketlenek voltak. Egy azonban termékeny tojásokat rakott és két fiókát sikerült a japáni sirálykák segítségével felneveltetni. A kísérleteket tovább kell folytatnom, hogy minél nagyobb anyag álljon rendelkezésemre. Az eddigi eredmények szerint azonban valószínűleg nekem lesz igazam. Mindebből az is kiviláglik, hogy a fejlődéstörténeti rendszer kiépítéséhez a madártenyésztők is fontos adatokat szolgáltathatnak. A rokoni kapcsolatok tisztázásához a keresztezést kísérletek igen fontosak. A madártenyésztők bebizonyították, hogy az összes apácamadár, bronzpinty és Schilffink fajok a japáni sirálykával (amely a hegyesfarkú bronzpinty kultúralakja) eredményesen keresztezhetők és az F/1 generációban a hímek mindig termékenyek, sőt kivételesen akadtak termékeny nőstények is. Az esetek legnagyobb részében azonban még az F/2 generáció nőstényei is meddők. Nyilvánvaló, hogy ezen az alapon történt több régi nemzetségnek egy genussá való összevonása új rendszertani munkákban.

Befejezésül még néhány szót a malabári pintyről. Nem feltűnő színű madarak, de nagyon csinos és nagyon kedves, eleven állatkák. Állandó mozgásban vannak, lakótársaikkal békességben élnek, csak a költéskor fészük közelében más madarat nem tűrnek. Volierben lehet egy helyen több párt is költetni, de kalickában (még nagyban is) tanácsos egyedül szaporítani őket. Nagy előnyük, hogy könnyen szaporodnak a fogságban és a legmegbízhatóbb költők közé tartoznak, amit az ezüstcsőrűről nem lehet minden esetben elmondani. Énekük csendes, kellemes flótázás.

Búvár 1965/1

TENYÉSZTŐI BESZÁMOLÓK A HAZÁNKBAN TENYÉSZTETT RITKA MADÁRFAJOK TENYÉSZEREDMÉNYEIRŐL

16. RÉSZ

A feketemellű vagy vöröshasú rigó (*Turdus dissimilis*) tartása és tenyésztése

Írásomat, általános ismervekkkel és saját tapasztalatomból merítve, igyekszem a tisztelt olvasó számára egyszerűen és közérthetően megfogalmazni.

Madarász eredményeimet közel negyven év kudarca és igen sokszor értelmetlenül felesleges fajok közötti tenyésztői kalandozásaim alapozták meg. A Siroki Alapítvány a napjainkra nagytól is alig látható madarász szervezetek helyett is vállalja a fiatal madarászok szakmai érdeklődését fejleszteni, felcsigázni, a felesleges kiábrándító kudarcaitól eltéríteni.

Engem a madarászatomban két kiváló EMBER terelgetett. Az egyik Siroki Zoltán, akit sajnálatomra személyesen nem ismerhettem, de könyvét madarász bibliaként még ma is naponta lapozom. A másik Schmidt Egon, akit atyai barátként személyesen is ismerek. Neki köszönhetem, hogy a lágyevőket megismertem, megszerettem, és hihetetlen eredményeimet elérhettem.

A lágyevők zöme vagy gyönyörű tollazatú, vagy csodálatosan énekel, vagy egyszerre mind a kettő. Ajánlani tudom, hogy aki teheti, ismerkedjen meg velük! Nem bánja meg. Talán visszatérhet még madarászatunkban egy olyan időszak, ahol a pintyezés, barátkázás, fülemülézés engedélyezve elvezethet oda, amit a magyar madarászok a történelem viharaiiban elfelejtettek. Ennek eredménye a lágyevőzés és az evvel járó énekversenyek elterjedése lehetne. Az ázsiai népeknél az énekversenyek nélküli madártartást nem is becsülik semmire. Evvel nem értékelem le a hazai napi szokásainkat, csupán a gyökereinkben lévő igényességet szeretném feléleszteni. Szerencsére, vagy talán szerencsétlenségünkre, a nyugati világban ez az irány rohamosan terjed. Hollandiában már sámarigó énekversenyt is rendeznek, sőt nagyobb egyedszámmal, mint nálunk a rolleresek! Ez utóbbi is sajnálatos, mivel a hazai kanárizásunkban az énekre nevelés egyedi volt a világon. Tehát a rovarévó madarak tartását, az énekesek versenyét, a múltunk miatt is illendő lenne feléleszteni. Tetszik, vagy nem, de kimondom, ez az út a hazai fajokon keresztül vezethető.

Kezdők számára ideális és szinte kudarc nélküli tapasztalatszerzést tenne lehetővé a nagyobb testű rigók tartása és tenyésztése.

Madarász múltamban a valódi rigók közül is sikerült legalább 8-10 fajt közelebbről, azaz kalit közelből megismernem. Ezek között vannak olyanok, melyek a védettségi szempontok figyelembevételének mellőzése ellenére sem alkalmasak kalitkás elhelyezésre. Ezek csak röpdében helyezhetőek el. Többségük azonban egy nagyobb, legalább 1m hosszú kalitban gond nélkül tartható. A hím rigó kevés kivétellel kiváló énekes. Táplálása, a kalit tisztítása egyszerű. Etetésükre minden elérhető rovar, féreg, háztartásból megmaradt, vagy külön nekik készített főtt hús, répa, gyümölcs, rizs, főtt

burgonya, főtt tojás, hal, száraz vagy nedvesített kutya, macska tápból készített lágyeleség megfelel. Azok, akik nem akarnak bajlódni a házi készítményekkel, azoknak ajánlom a legegyszerűbb etetést. Napi egy-két evőkanál junior apróbb száraz kutyatáp, 30 szem lisztkekercel. Ennyi, és tiszta ivóvíz. A rigók is szeretnek fürdeni, de nem fröcskölnék annyira, mint az európai seregély. Az alom könnyen tisztítható. Tenyésztésükre a kerti röpdé a használhatóbb, mivel a lakásban a nagy helyigény nehezen biztosítható. Nagyon könnyű a tenyésztésük. Egyfajta madarásziskolaként is hasznosítható mindazoknak, akik később szeretnének napmadarat, sámarigót tartani, tenyészteni.

A feketemellű rigó hazai rokon fajának, a feketerigónak tenyésztését felnőttként, a véletlennek köszönhetően ismerhettem meg. Hozzám került egy sérült szárnyú tojó, mely felépülését követően elengedése előtt, a röpdében magányosan is fészket rakott és letojt. Mivel a tojások hím hiányában természetlenek voltak, azokat kicseréltem az ázsiai feketemellű, vagy általam vöröshasú rigónak nevezett madaraim tojásaival. A meggyógyult tojó elfogadta a cserét, és a kikelt két fiókat egyedül szépen felnevelte. Kiváló dajka! Ettől kezdődően a madár nálam maradt élete végéig, és jó pár költés kísérleti alanyává vált. A saját fajú fiókákat hasonlóan neveli, mint a mostohát, sőt tőle származtak az első rigó hibridjeim is. Nagyon sok saját gyűrűmmel ellátott feketerigó fiókat engedtem szabadon. 2010-től, a kertemben szabadon „tenyészttem” a feketerigókat. A természetben begyűjtött giliszták mellett naponta kapnak egy marék lisztkekercet több részletben. Ezek a madarak, szüleikkel együtt nagyon szelídek. Az elmúlt évek alatt legyűrűztem egy tucat fiatal, akiket örömmel ismerem fel a szomszédos utcákban is. A „lakóféle” rigók énekükben is kissé különböznek vadon élő társaiktól. Nagyon sokat kölcsönösen átvettek a sámarigóim énekéből, és fordítva.

A feketemellű rigót korábbi írásaimban önkényesen vöröshasú rigónak neveztem, és a sámarigók mellett a leggyakrabban tenyésztettem. Ma már fogytán a türelmem, a környezetszennyezés következtében nehézkessé vált rovargyűjtés miatt. Így a rovarvők tenyésztését nagyon visszafogtam. A hím a feketerigóhoz hasonló sárga csőrrel, fekete háttal, szárnyakkal, fekete fejjel, mellel, farokkal rendelkezik. A hasa téglavörös. A tojó világosabb szürkés barna, hasa is tompább halványabb. Méretben, viselkedésben, étkezési és fészkelési szokásaival is hasonlít a feketerigóhoz. A természetes élőhelye Ázsia dél keleti része, Kelet-Pakisztántól Kínáig, továbbá Burma és Tájféld. Nagyon könnyen összetéveszthető az észak amerikai vándorrigóval. A vándorrigó melle is vörös és nem fekete. Nagyon egyszerű a feketemellű rigó tartása és tenyésztése. Hangja lágy és dallamos. Pirkadattól alkonyatig énekel. A feketerigó és énekesrigó valamiféle kellemes keverékére emlékeztet. Csupán csendesen megjegyzem, az énekesrigó legalább olyan egyszerűen tartható és tenyészthető, mint a fekete, vagy feketemellű rokona. Volt hozzá szerencsém, és a hangjáról már elnevezése is árulkodó. Tartottam, de tenyésztenem nem sikerült a feketemellű legközelebbi rokonát, a halványrigót is. Az első hím feketemellű rigómat Németországban vettem, és hozzá szerencsémre Schmidt Egon nekem ajándékozta a magában tartott és nem éneklő tojóját. Ennek a párnak az első tojásait nevelte fel a feketerigó tojó. A következő időszakban ennek az egyik fiatalnak a hímje a nevelő anyjával maradt.

Nagyon nagy öröömre a négy tojásból két tojás termékenynek bizonyult és kikelt. Sikeresen felnőttek. A hibridek hímeknek bizonyultak. Tollazatukban a fekete, mint sötét szín, az öröklés törvényei alapján dominánsan jelentkezett. Énekük elkábította a környék összes rigólányát. A genetika kitérőgálására nem vállalkozom, de ez a sikerem is bebizonyította számomra, hogy a feketerigóhoz hasonló lehetett a vándor rigó, örvös rigó, feketemellű rigó, halvány rigó őse.

Tollazatuk minden bizonnyal az élőhely, a táplálék, a hőmérséklet behatásaihoz idomult, adaptálódott. A keresztezhető fajok rokonok.

Talán Magyarországon elsőként nekem sikerült rigókat keresztezni, és a vöröshasú rigót tenyészteni 1995-ben. Az eredeti pártól több fióka is felnőtt, amiből egy hím nálam még ma is él. A tenyészpárt elkülönítve májusban tettem ki a fákkal, ágakkal kialakított röpdéjükbe. Fészkalapként örökzöld ágakkal takart, kicsi vesszőkosarat erősítettem fel. A talajt betérítettem mindenféle előző évben begyűjtött szénával, avarral. A tojó a fészket egyedül építette. Sárral, azaz vizes-földes szénával is erősített. A kotlás és a fiókák nevelése teljesen azonos a feketerigóéval. A fiókákat gond nélkül legyűrűzhettem 4,5 mm-es zártgyűrűvel. A fiatalok nagyon korán kiugráltak a fészkekből, a szülők nagy hangoskodásának a kíséretében. A hím is mindvégig, azaz a választásukig a tojóval együtt etetett. Talán sokan kételkednek, de a nevelés során semmi vitaminozást, semmi különleges ellátást nem kaptak. A mély, kimászástól mentesített etetőtálban a reszelt sárgarépa lágysággal a lisztkebabot etettem.

Ehhez a lágyeleséghez a szülők hozzá sem nyúltak. Kiemelten felhívom a figyelmét minden lágyevő tenyésztéssel kacérkodónak, hogy a nevelés kulcsa a folyamatos élő eleség biztosítása! Veszélyforrás a mély ivóvízzel teli edény! A friss víz mélysége a fiókák kirepülésének időszakában legalább egy hétig ne legyen mélyebb 1-2 cm-nél. Az elválasztás ideje az önállósulást követően kb. egy hónaposan saját megfigyeléseink alapján következhet el. A feketemellű vagy vöröshasú rigót minden kezdő lágyevősnek ajánlom. Külföldön ma is kapható. Nem sokkal drágább, mint egy jobb kanári! Tartásuk, tenyésztésük a feketerigóval azonosan rendkívül egyszerű, és ami ma még fontos, engedély nélkül tehetjük! Minden lágyevő tartásával próbálkozzanak szívesen segítek!

Lakó Antal

A Siroki díj (vándorszerleg) eddigi tulajdonosai

1993 Péter Géza
1994 Ballagó Emánuel
1995 Virágh Dezső
1996 Laskay Sándor
1997 Vas Sándor
1998 Tóth Sándor
2001 Lakó Antal
2002 Gere Géza
2004 Diószeghy Sándor
2005 Soós János
2006 (Dogosi Károly jelölt, elhalálozott)
2008 Makai Pál
2011 Pócsi Béla
2012 Pálinkás György
2013 Maróti Béla
2014 Paraszka János